

Notat

Udlændinge- og Integrationsministeriet

Notat til Folketingets Europaudvalg og Folketingets Udlændinge- og Integrationsudvalg om afgivelse af indlæg i den præjudicielle sag ved EU-Domstolen C-22/21, Minister for Justice and Equality

1. Indledning

En irsk ret (Supreme Court) har ved kendelse af 12. januar 2021 forelagt EU-Domstolen to præjudicielle spørgsmål, som vedrører fortolkningen af artikel 3, stk. 2, litra a), i opholdsdirektivet (direktiv 2004/38/EF).

Det første spørgsmål angår fastlæggelsen af, hvornår et familiemedlem »*hører til [e]n unionsborgers husstand*« i henhold til opholdsdirektivets artikel 3, stk. 2, litra a), herunder om dette er et begreb, som finder universel anvendelse i hele EU-retten.

Det andet spørgsmål angår de kriterier, som nationale myndigheder skal lægge til grund ved vurderingen af, om en person hører til en unionsborgers husstand.

2. Sagens faktiske omstændigheder

Den irske retssag, der har givet anledning til den præjudicielle forelæggelse, vedrører en britisk statsborgers pakistanske fætter (sagsøger), som har ansøgt om ret til ophold efter opholdsdirektivets artikel 3, stk. 2, litra a), med henvisning til, at han hørte til sin britiske fætters husstand, forud for sidstnævntes udøvelse af retten til fri bevægelighed i Irland. De irske myndigheder afslog ansøgningen.

De to fætre er født i Pakistan i henholdsvis 1978 og 1986. Den britiske statsborger, som er ældste fætter, rejste til Storbritannien sammen med sine forældre i 1997, hvor han i 2013 opnåede britisk statsborgerskab. Sagsøger rejste til Storbritannien i 2010 på et studievisum, hvor han tog ophold hos sin fætter og dennes familie.

I januar 2015 rejste den britiske statsborger til Irland. I marts 2015 indrejste sagsøger i Irland, hvor han igen tog ophold hos sin britiske fætter. I sin ansøgning om udstedelse af et EU-opholdskort som familiemedlem, der hørte til den britiske fætters husstand, henviste han til, at han er vokset op sammen med sin fætter i et storfamiliefællesskab i Pakistan, og at han under sit studieophold i Storbritannien boede hos sin fætter sammen med en række andre

14. juni 2021

Udlændinge- og
Integrationsministeriet

EU-ophold
Slotsholmsgade 10
1216 København K

Tel. 6198 4000
Mail uim@uim.dk
Web www.uim.dk

CVR-nr. 36977191

familiemedlemmer. Han anførte endvidere, at det var den britiske fætter, som afholdt huslejudgifterne, og som bl.a. havde ydet ham økonomisk støtte.

De irske myndigheder afslog ansøgningen med henvisning til, at det i sagen ikke var godtgjort, at fætteren hørte til den britiske statsborgers husstand, og at en periode med fælles bopæl og økonomisk bistand ikke uden videre indebærer, at det pågældende familiemedlem hører til husstanden i opholdsdirektivets forstand.

3. Relevante retsregler samt dansk praksis

En unionsborgers ret til at færdes og opholde sig i andre medlemsstater følger af EUF-traktatens artikel 21, stk. 1, som er udmøntet i opholdsdirektivet.

Af opholdsdirektivets artikel 3 fremgår, at direktivet finder anvendelse på enhver unionsborger, der rejser til eller tager ophold i en anden medlemsstat end den, hvor vedkommende er statsborger, samt familiemedlemmer, der ledsager unionsborgeren eller slutter sig til denne. Henvisningen til familiemedlemmer omfatter såkaldte kernefamiliemedlemmer, som er ægtefælle, partner, børn og forældre/bedsteforældre, som forsørges af unionsborgeren.

Efter artikel 3, stk. 2, litra a), skal værtsmedlemsstaten derudover lette indrejse og ophold for *andre familiemedlemmer* uanset nationalitet, hvis disse i det land, de ankommer fra, forsørges af eller hører til unionsborgerens husstand, eller der er alvorlige helbredsmæssige grunde, som gør det absolut nødvendigt, at unionsborgeren personligt plejer familiemedlemmet.

Bestemmelsen er i dansk ret gennemført ved § 3, stk. 1, nr. 5, i bekendtgørelse nr. 1457 af 6. oktober 2020 (EU-opholdsbekendtgørelsen).

Efter dansk praksis er det bl.a. en betingelse for at kunne anses for omfattet af begrebet ”husstand”, at ansøgeren fysisk har boet sammen med hovedpersonen inden sin indrejse i Danmark.

Det er vurderingen, at de danske myndigheder ville have meddelt afslag i en lignende sag.

4. Regeringens interesse i sagen

I sag C-83/11, Rahman, tog EU-Domstolen stilling til opholdsdirektivets artikel 3, stk. 2, litra a), i relation til bl.a. spørgsmålet om, hvornår andre familiemedlemmer kan anses for at være ”forsørget” af unionsborgeren.

Domstolen fastslog, at medlemsstaterne ikke er forpligtet til at efterkomme enhver ansøgning om indrejse eller ophold, og at medlemsstaterne råder over et vidt skøn ved fastlæggelsen af de kriterier, der skal lægges vægt på i forbindelse med anvendelsen af opholdsdirektivets artikel 3, stk. 2, litra a).

Domstolen har imidlertid ikke forholdt sig til, hvad der skal forstås ved, at et familiemedlem ”hører til unionsborgerens husstand”.

Da udfaldet af dommen i den foreliggende sag kan få betydning for dansk praksis, vil regeringen afgive indlæg i sagen.

Regeringen vil i indlægget argumentere for, at medlemsstaterne har et vidt skøn ved anvendelsen af opholdsdirektivets artikel 3, stk. 2, litra a), herunder ved fastlæggelsen af kriterierne for, hvad begrebet ”hører til [e]n unionsborgerens husstand” indebærer.

Endvidere vil regeringen argumentere for, at begrebet ikke kan anses for at være universelt i EU-retten, idet betingelsen om at høre til en husstand bygger på en faktisk situation, som det tilkommer medlemsstaterne at bedømme fra sag til sag ud fra kriterier, som de fastsætter under udøvelse af det vide skøn, de er tillagt ved bestemmelsen, og som Domstolen har anerkendt i sin retspraksis.

Angående de kriterier, som nationale myndigheder skal lægge til grund ved vurderingen af, om en person hører til en unionsborgerens husstand, vil regeringen argumentere for, at der i den forbindelse ikke alene kan lægges vægt på unionsborgerens og ansøgerens tidligere boligforhold. Et midlertidigt bofællesskab, der tidsmæssigt er begrænset til f.eks. gennemførelsen af et studie, et praktikophold el. lign., er i den forbindelse ikke tilstrækkeligt til at anse et familiemedlem for at høre til husstanden i direktivets forstand.

Efter regeringens opfattelse, må det i alle tilfælde kunne kræves, at familiemedlemmer, der tilhører en unionsborgerens husstand, skal have afgørende betydning for unionsborgerens udøvelse af retten til fri bevægelighed, således at et afslag ville kunne afholde unionsborgeren fra at udøve retten til fri bevægelighed. Regeringen vil derfor argumentere for, at der skal foreligge et særligt afhængighedsforhold mellem unionsborgeren og familiemedlemmet.